

Elán a šarm – Annie Girardotová

Kousek pod turistickým Montmartrem je divadlo La Bruyère. Dává se tu hra Premiéra mládí, kterou nyní i u nás hrají české herečky. Hlavní roli tu dnes hraje Annie Girardotová.

„Vždycky jsem si ji představoval mnohem robustnější, větší. Snad i proto mi najednou připadal její hlas, alespoň v první chvíli, jako by k ní nepatřil. Ale rychle jsem si zvykl. Jakmile ovládla jeviště v divadélku „La Bruyère“ a strhla hlediště, aby dýchalo, jak ona potřebuje, uvěřil jsem, že je to opravdu ona. Annie Girardotová.

„Proč jste se vrátila k divadlu?“ zeptal jsem se Annie Girardotové hned potom, co se stačila odličit, odhodit únavu alespoň na pár chvil a převléci se do civilu.

„Já jsem přece divadlo nikdy doopravdy neopustila. Ale je pravda, že jsem v posledních letech víc natáčela filmy, ovšem různé kvality. Dneska mě to trochu mrzí, ale to víte, herec musí hrát. A herečky obzvlášť, měníme se, stárneme... A žena stárne nerada, někdy to vůbec nezvládne. Takže jsem natočila i dost propadáků. Film nebo televize, to je něco úplně jiného než divadlo. Začalo mi citelně chybět.“

„V čem vlastně?“

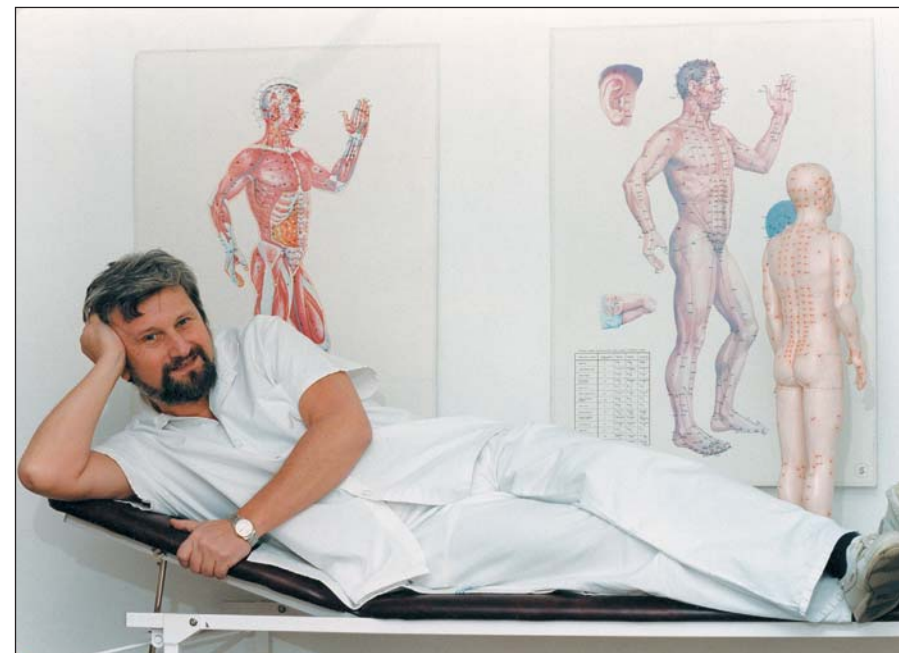
„Já to asi nedokážu přesně vysvětlit, ale je to jako droga. Na jevišti, když se zvedne opona, když člověk vstoupí před diváky, když všechno běží přímo a rovnou a nic se nedá zastavit, nic vrátit a předělat, všechno jde bez zastavení až do konce, kdy diváci reagují na každou repliku, je tu najednou ozvěna, která ve filmu ani v televizi není a nemůže být. Tady slyšíte souhlas i nesouhlas, každé vzdechnutí. A hlavně, musí se jet pořád na plný plyn.“

„Říkáte, že divadlo je svým způsobem droga. To znamená, že se ho už nikdy nemůžete docela zbavit?“

„Rozhodně ne! Asi jako když sportovec, závodník, se při šampionátu zraní, a přece doběhne. Přece dohraje! Jako by ani necítil bolest. Ani únava se nijak neprojeví, člověk je jako v transu, je prostě na pár hodin někým jiným, s jinými zvyklostmi a reakcemi. A není to báječné mít víc životů a všechny žít naplno?“

„Takže s divadlem je život jednodušší?“

„Jednodušší není, ale hezčí asi určitě. I když ne vždycky vyjde představení, jak by si člověk představoval a jak by člověk chtěl. To sice zarmoutí, na chvíli možná zablokuje, ale pak stimuluje, povzbudí. Alespoň co se mne týče. Dokážu se vyrovnat s neúspěchem. Musím to pořád zkoušet a pořád věřit, že to nakonec zvládnu, že to vyjde.“

Primář ležící a dřímající

Organizovaný nepořádek na pracovním stole